

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Brno, 20. srpna – sv. Bernarda

Drazí věřící,
nejdůležitější událostí letošního léta pro naše Kněžské bratrstvo byla generální kapitula s volbou generálního představeného a jeho asistentů. Proto je větší část letáku věnována informacím o volbě a nově zvoleným představeným. Generální kapitula rovněž rozhodla o rozšíření generální rady o dva rady, aby velikostí generální rada odpovídala v souladu s kanonickým právem společností papežského, nikoliv diecézního práva. Tito radové na rozdíl od asistentů nutně nesídlí na generalátu v Menzingenu a o radu spolu s asistenty musí být generálním představeným žádáni v některých závažných záležitostech, jako např. založení a zrušení distriktu či semináře, vyloučení člena Bratrstva apod. Zvoleni byli oba bývalí generální představení, tedy Msgr. Bernard Fellay a P. Franz Schmidberger.

Modleme se za našeho nového generálního představeného, aby s důvěrou šel v bouři církevní krize veden naším Pánem Ježíšem Kristem, aby k němu, našemu Pánu, vedl svěřené stáde. Modleme se, aby věrně následoval našeho zakladatele Msgr. Marcela Lefebvra, jak to v závěrečné řeči jasně jako svoji vůli deklarovala generální kapitula. Pokud by totiž kdokoliv z nás zapochyboval o cestě vytyčené naším zakladatelem Msgr. Marcelem Lefebvrem, začne tonout ve vlnách liberalismu a falešného humanismu, v těchto satanských proudech, v nichž tone papež František a zrádný bezbožný Řím.

Nejnověji jsme měli možnost zaznamenat, jak se papež snaží měnit nauku změnou katechismu – sice neplatně – v otázce trestu smrti, čímž usiluje stejně jako kdysi Bonifác VIII. znásilňovat pravomoci moci světské a vměšovat se do oblasti, která mu nepřísluší. Pravomoc ukládat spravedlivý trest má světská moc od Boha, a nikoliv od papeže, je to její přirozená pravomoc. Církev pravomoci světské moci v katechismu pouze konstatuje a vysvětluje, ale nemůže je měnit. Může se pouze za odsouzenec přimlouvát a doprovázet je při exekuci.

Ještě horší, však méně povšimnuté, je zdůvodnění této změny – je to údajná „nedotknutelnost a důstojnost člověka“, kterou neztrácejí ani zločinci. Pravda je, že každý člověk jako Boží tvor, ale totéž platí i pro demony, je metafyzicky dobrý. Ale hříchem, ztrátou milosti a zločiny člověk v různých stupních svoji morální dobrotu a důstojnost ztrácí a

zasluhuje trest, který není jen ochranou společnosti, ale rovněž aktem spravedlnosti. Člověk na rozdíl od démonů může svoji důstojnost znovunabyt pokáním, nicméně provinění zůstává ještě předmětem trestu. A pokud je tento trest přijat viníkem v duchu pokání, může smýt mnohou vinu, příkladem je lotr po pravici sv. Dismas. Ale u zločinců, kteří pokání nečiní, nemůže být o znovunabytí lidské důstojnosti vůbec žádná řeč. Kdyby byla lidská „nedotknutelnost a důstojnost člověka“ v morální rovině metafyzicky spjata s jeho bytím, nemohl by člověk být potrestán žádným trestem zde na zemi, a ani zavržen.

Tyto tendence nejsou v levicovém liberalismu ničím novým, a ani u papeže Františka nemohou být překvapivé. Kdo popírá princip spravedlnosti – vzpomeňme jen na pojednání o milosrdenství, které v podstatě vyřazuje ze hry spravedlnost, pojednání o Jidášovi nebo podporu invaze muslimů do Evropy bez ohledu na práva jejích domácích obyvatel –, nepřekvapí jakousi subjektivní svévolnou etikou, která má být nadřazena jak principu spravedlnosti, tak obecnému dobru. V tomto se současný papež neliší v ničem od pseudohumanistických neziskovek.

Pokus o změnu katechismu není dogmatický výrok *ex cathedra*, alebrž nově šířená these v rozporu s naukou katolické Církve, jež nemění, jakož ani nemůže měnit nauku Církve, ale opět nám demonstruje, že jest obávati se, že na katedře sedí bloudící.

Na závěr bych ještě rád upozornil na naši novou publikaci *K tvému štěstí* od kard. Františka Tomáška, která je určena dospívající mládeži a pojednává hlavní otázky směřování života. Ke knize je připojeno zповědní zrcadlo a modlitební část. V první polovině roku vyšly i Burešovy *Dějiny Církve katolické*, přehledná učebnice pojednávající církevní dějiny ve světě i v naší vlasti, a to od založení Církve až po konec třicátých let. Kalendář na rok 2019 je věnován poznávání překladů Bible do češtiny v jejích rukopisech a vydáních z katolického úhlu pohledu. První knihou letošního podzimu pak bude další, předposlední díl prorocké řady komentované obrazem – *Knihy proroka Daniele*.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Nová generální rada Kněžského bratrstva sv. Pia X.

P. Stefan Frey FSSPX

(překlad úvodníku superiora distriktu
ze 17. července 2018 pro:

Mitteilungsblatt – Distrikt Österreich, č. 475/srpen 2018)

Milí přátelé a dobrodinci!

Včera večer šťastně vyústila s napětím očekávaná nová volba generální rady Kněžského bratrstva sv. Pia X. (FSSPX) na generální kapitule. 41 účastníků kapituly zvolilo na funkční období 12 let nového generálního představeného a oba jeho asistenty. Níže pro Vás uvádíme některé podrobnosti z jejich dosavadního kněžského života.

Nový generální představený

Pater Davide Pagliarani byl požadovanou dvoutřetinovou většinou hlasů zvolen novým generálním představeným. Pochází z italského Rimini; po svém kněžském svěcení v roce 1996 v Ecône působil sedm let jako kaplan na priorátu svého domovského města, než jej povolání zavedlo na asijskou misi do Singapuru, kde byl ustanoven priorem. Díky početným misijním cestám důkladně poznal mnoho asijských zemí a důvěrně se seznámil se všemi výzvami misijní práce. Roku 2006 byl povolán zpět do své vlasti, kde působil pět a půl roku jako představený distriktu. Od března 2012 – tj. od počátku studijního roku na jižní polokouli – pracuje jako rektor našeho semináře Panny Marie Spoluvykupitelky v La Reja v Argentině. Pater Pagliarani má 47 roků a kromě své mateřštiny hovoří dobře anglicky, francouzsky a španělsky.

1. asistent

Do funkce prvního asistenta nového generálního představeného byla zvolena J. Exc. Msgr. Alfonso de Galarreta, od roku 1988 světicí biskup FSSPX. Pochází ze Španělska, má 61 let a na kněze byl vysvěcen roku 1980 v Buenos Aires v Argentině, kde strávil většinu svého dětství a mládí. Biskup de Galarreta byl v průběhu svých kněžských a biskupských let rektorem kněžského semináře v La Reja, představeným Autonomního domu Španělsko a

Portugalsko, druhým asistentem generálního představeného a již mnoho let je zodpovědný za řeholní společenství sprátelená s FSSPX. V posledních letech bydlel v Ženevě, odkud vyjížděl na své četné biskupské cesty. Hovoří španělsky a francouzsky a částečně anglicky.

2. asistent

59letý Francouz, pater Christian Bouchacourt, byl zvolen druhým asistentem FSSPX. Po svěcení před 32 lety strávil své první kněžské roky na různých místech Francie, až se stal roku 1997 priorem v Saint-Nicolas s překrásným kostelem v srdci Paříže a po dobu šesti let byl zodpovědný za největší obec věřících FSSPX s 4000–5000 pravidelnými návštěvníky nedělní mše svaté. V roce 2003 přišel do Buenos Aires, kde jedenáct let řídil obrovský Jihoamerický distrikt, dokud se nevrátil do vlasti, aby převzal vedení Francouzského distriktu. Hovoří francouzsky a španělsky.

Rozumí se samo sebou, že noví členové generální rady přebírají z beder svých předchůdců těžké břemeno. Řízení po celém světě rozšířeného církevního společenství, jež působí v 73 zemích a na více než 650 místech a vykonává bohatě rozvětvený apoštolát, představuje již samo o sobě nanejvýš náročný úkol. K tomu přistupuje bezpočet výzev v této krizové době, v době církevního, společenského a mravního rozvratu a zhroucení všech základů lidského života. Také těmito okruhy problémů se bude muset ode dneška do 21. července zabývat generální kapitula při projednávání stanovených věcných otázek, aby stále lépe dosahovala cíle FSSPX, který Bůh ukázal ve vidění jeho zakladateli, arcibiskupu Lefebvovi, již jako arcibiskupu dakarskému v jeho katedrále: totiž „předávat za situace rostoucího úpadku kněžského ideálu katolické kněžství našeho Pana Ježíše Krista v celé jeho nezkalené doktrinní čistotě a bezmezná misionářské lásce tak, jak je zanechal svým apoštolům a jak je katolická Církev předávala až do poloviny 20. století“ (*Duchovní průvodce*; v češtině vydalo Dědictví Svatováclavské, Brno 2015 – pozn. překl.).

Dovolují si Vás vroucně poprosit, abyste svolávali na nového generálního představeného a jeho asistenty požehnání z nebes, aby povinnosti svého úřadu vykonávali s moudrostí a pevností, s vírou osvícenou nadpřirozeným smýšlením a s obětavou láskou, věrně krácejíce ve šlépějích našeho zakladatele a jeho nástupců – pro dobro našeho milovaného Bratrstva a celé Církve.

Srdečně Vás z Ecône zdraví s přáním všeho dobrého a kněžským požehnáním

Váš P. Stefan Frey

Rozhovor s P. Davidem Pagliaranim FSSPX, novým generálním představeným Kněžského bratrstva sv. Pia X.

P. Davide Pagliarani, nově zvolený generální představený Kněžského bratrstva sv. Pia X., byl tak laskav, že na kameru odpověděl na otázky FSSPX.Actualités. Zde je přepis této rozmluvy.

Pane generální představený, jaké jsou Vaše myšlenky po zvolení?

Řekněme, že jsem už dopředu slyšel nějaké zvěsti. Ale ptal jsem se sám sebe, jestli to nejsou žerty či zda pro to existuje nějaký podklad. Tak jsem čekal až na dnešek. Přiznám se, že nevím, jak velmi jsem si vědom toho, co se dnes stalo. Byl to dlouhý den; ale během předchozího týdne, během exercicií, jsem to všechno odevzdal do rukou nejsvětější Panny a Prozřetelnosti. Myslím, že je to ona, která stojí za celou historií Bratrstva. A je to ona, kdo také řídí tuto kapitulu a nás všechny. Ale možná je ještě příliš brzy na to, abych o tom mohl takto přemýšlet.

Mohl byste nám něco říci o sobě?

Pocházím z Rimini, z města na italském pobřeží Jaderského moře, kde je už drahnou dobu priorát Bratrstva. Právě tam jsem poznal Bratrstvo sv. Pia X. V roce 1989 jsem vstoupil do semináře ve Flavigny. Pak jsem vykonal vojenskou službu. Byl jsem vysvěcen v roce 1996. Jako kněz jsem strávil 7 let ve svém rodném městě, 3 roky v Singapuru, poté jsem se vrátil do Itálie a dále jsem byl v Argentině po dobu 6 a půl roku. A teď jsem zde...

Do dneška jste byl rektorem semináře v Argentině...

Myslím, že to nejtěžší pro mě bude jej opustit. Zjišťuji, že je to nejkrásnější místo pro kněze, a pro kněze Bratrstva zvlášť. Srdcem Bratrstva jsou semináře. Není to Menzingen! Chápete, co tím myslím...

Právě zde jsou kněží formováni a vidíme, jak je i dnes milost schopna zcela změnit mladého muže. Každé povolání je zázrak a myslím, že se plně porozumí tomu, co je Bratrstvo, až když se pracuje v semináři.

Co očekáváte od svých dvou asistentů?

Přiznávám, že jsou to dva lidé, kterých si nesmírně vážím. Zním je dost dobře, protože jsem poznal otce Bouchacourta v Argentině a Msgr. de Galarretu jsem také obstojně poznal. Myslím, že je opravdu štěstí spolupracovat s lidmi staršími než já, s lidmi, kteří dobře poradí, a musím říci: s lidmi tak přátelskými jako otec Bouchacourt...

Máte už nějaké plány pro Bratrstvo sv. Pia X.?

Myslím, že účelem existence Bratrstva je formace kněží. Ale současně musí kněz pokračovat v umrtvování, vzdělávat se a posvěcovat se po celý svůj život. Domnívám se, že je třeba soustředit veškeré naše úsilí právě na pomoc kněžím, aby vytrvali v tomto zápase o dosažení svatosti.

Zdá se mi, že každý kněz, každý kněžský život je tak trochu jako struna houslí, která musí být vždy napjatá, dobře naladěná tak, aby mohla vždy vydat krásný tón – tón, který Bůh očekává od každého z nás. Myslím to v tom smyslu, že od doby života v semináři, formace v semináři, až po to, co se očekává od kněze v jeho službě, je tu jednota v této neustálé snaze o svatost, která musí stále postupovat kupředu. Myslím, že to je ono, to je řešení většiny našich problémů.

Co očekáváte od věřících, a co myslíte, že očekávají od Vás?

To je dobrá otázka. Je snadnější odpovědět na první část vaší otázky. Nejprve chci poděkovat věřícím za všechny modlitby, které vykonali za tuto kapitulou. A říkám jim, že kapitula teprve začala. Tedy, všechny naše rozhovory, všechno to, o čem budeme jednat, bude muset být řešeno teď, v následujících dnech. Takže jim děkuji za modlitby, které vykonali od ledna, a žádám je o poslední vzepětí sil a dvojnásobnou štědrost.

A co ode mě očekávají? Myslím, že očekávají, aby bylo Bratrstvo věrné cíli, pro který bylo založeno. Vzpomněli jsme, že bylo založeno k formaci kněží, ale kněžství je tu k posvěcování duší, takže věrnost kněží jejich kněžství, aby se posvěcovali, nutně pozitivně působí i na věřící. To věřící očekávají nejen ode mne, ale i od všech kněží Bratrstva.

Rozhovor s Msgr. Alfonsem de Galarretou FSSPX, novým 1. asistentem generálního představeného Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Msgr. Alfonso de Galarreta, 1. asistent generálního představeného Kněžského bratrstva sv. Pia X., odpovídal na otázky od FSSPX.Actualités v natáčeném rozhovoru. Zde je přepis.

Už jste byl asistentem generálního představeného...

Přesně tak, byl jsem jím 4 roky. Na konci předchozího mandátu, před 12 lety. Po ty 4 roky, co jsem byl asistentem, jsem byl také zároveň superiorem ve Španělsku.

Jaké jiné úřady jste zastával v Bratrstvu svatého Pia X.?

Od roku 1985 jsem byl superiorem distriktu Jižní Ameriky; následně superiorem autonomního domu ve Španělsku; a pak dvakrát rektorem semináře v La Reja v Argentině, dalo by se říci, že spíše k nápravě poměrů. A od té doby až doposud přebývám v Ženevě vzhledem ke všem těm cestám, které musím konat jako biskup, a také v rámci své služby biskupa zodpovědného za řeholníky i řeholnice.

Jaké jsou Vaše povinnosti vůči těmto řeholním společenstvím?

Ať už to jsou kontemplativní komunity nebo ty aktivní, mužské nebo ženské, sloužím v míře, v jaké mě řeholníci sami potřebují a žádají církevní autoritu. Jedná se tedy o rozsáhlou a velmi zajímavou službu, neboť tyto komunity se rozrůstají skoro po celém světě. A je velmi potěšující vidět, jak je tradice rozsáhlá a upevněná. Abych uvedl příklad, v posledních letech je nádherný vzrůst kontemplativních povolání. Všude, všude karmelitky, sestry dominikánky, františkánky, benediktinky...

Jaké všechny země jste navštívil a které ve Vás zanechaly nejhlubší vzpomínky?

Všechny země! To by trvalo příliš dlouho, abych je všechny vyjmenoval, jelikož jsme byli všude. A biskupové (Bratrstva sv. Pia X.) nekonají službu na

nějakém území, ale na těch místech, kde je tradice, dá se říci, že na pěti kontinentech.

Obecně je jedna věc, která mě vždy ohromí, že všude se nachází ten stejný duch víry, katolické víry, duch lásky k tradici. Zjistíme, že jsme všude doma, i když nemluvíme stejnou řečí a zvyky jsou naprosto rozdílné, ale ať je to Mexiko, Evropa, Korea, Indonésie, všude naleznete mezi věřícími stejného katolického ducha, stejnou lásku k víře, ke mši svaté, k nejsvětější Panně Marii...

Vezmeme si jeden konkrétní skutek – má to souvislost s tím, co jsem Vám právě říkal –, to, co mě zasáhlo nejvíce: Jednoho dne starší paní, Mexičanka, s šedivými vlasy, indiánka, poklekla, aby políbila biskupský prsten, a pak mi políbila nohy. Ztratil jsem řeč – ona mi políbila nohy. Později jsem si vzpomněl, že požehnané jsou nohy těch, kteří zvěstují evangelium (Řím 10,15, citující Is 52,7: „Jak krásné jsou nohy těch, kteří zvěstují pokoj, kteří zvěstují věci dobré!“). A dvacet let poté, už jsem si ani nepamatoval, kde k tomu došlo, potkal jsem ji opět a ona udělala totéž!

To mě tedy nejvíce dojíká a povzbuzuje, totiž že je vidět duch víry mezi věřícími, kteří nás vyhledávají: katolický duch, duch Církve, i v této vzdálené zemi, a to až k políbení nohou pastýře. To je to, co mě nejvíce těší.

Rozhovor s P. Christianem Bouchacourtem FSSPX, novým 2. asistentem generálního představeného Kněžského bratrstva sv. Pia X.

P. Christian Bouchacourt, druhý asistent generálního představeného Kněžského bratrstva sv. Pia X., odpovídal na otázky od FSSPX.Actualités v natáčeném rozhovoru. Zde je přepis.

Jaká byla Vaše předchozí zkušenost v Bratrstvu sv. Pia X.?

Měl jsem to štěstí, díky mým nadřízeným, že jsem prošel celou cestou běžného kněze. Byl jsem kaplanem, pak deset let priorem v Unieux v regionu Saint-Étienne, kde jsem byl velmi šťastný. Následně jsem byl jmenován kaplanem

v kapli Wagram, dá se říci, že je to matka Saint-Nicolas, tam vše začalo! Právě na tomto místě se udržela tradice díky Msgr. Ducaud-Bourgetovi a P. Serraldovi. Pak jsem byl jmenován na 6 let do Saint-Nicolas-du-Chardonnet, kde jsem poznal ty úžasné chvíle péče o farnost, kdy jsem měl na starost Pařížany. Jaká ohromná loď!

Pak moji představení usoudili, že je třeba, abych šel do světa..., a tak jsem odjel na 11 let do Jižní Ameriky. Neuměl jsem téměř ani slovo španělsky, ale moji představení v tom neviděli problém. Odjel jsem tam na 11 let, během nichž jsem tam poznal jiný svět s velmi živým křesťanstvím, a byl jsem tam také velmi šťastný.

Vrátil jsem se až tehdy, když mě moji nadřízení požádali o převzetí vedení Francouzského distriktu. Tam mě také čekala úchvatná loď a měl jsem to štěstí, že jsem se mohl starat o kněze; bylo to mé potěšení. Péče o kněze je opravdu tím nejkrásnějším na práci superiora. Péče o kněze, péče o kněžská povolání, péče o řeholní povolání, péče o naše bratry a péče o naše sestry, které konají tolik dobrého nejenom na našich priorátech a v našich školách.

Jak Vám ve Vaší nové funkci bude sloužit Vaše kněžská praxe?

V každém případě do ní jistě vložím všechny své zkušenosti, které mi Prozřetelnost poskytla, na pomoc důstojnému otci Pagliaranimu; a věřím, že ta skutečnost, že znám radosti i bolesti kněze na všech stupních, mi snad umožňuje – na mé úrovni – pomoci kněžím v jejich službě, snažit se je utěšit a povzbudit. Avšak moje role bude spočívat především v pomoci P. Pagliaranimu v jeho úřadu. Pozice asistenta je místo po boku. Jedná se především o službu našemu novému kapitánu.

Poznal jste otce Davida Pagliaraniho v Argentině...

Byl rektorem semináře La Reja a spolupracovali jsme 2 nebo 3 roky, už si příliš dobře nevzpomínám. Byla to úžasná spolupráce. Vždyť si jen uvědomte, co je pro superiora distriktu srdcem distriktu: je to seminář! A vždy mě vše přijal, vždy jsme si dobře rozuměli. A tak, Pane Bože, jsem přesvědčen, že to byla předehra dobré spolupráce. Ale opravdu, během 3 let, co jsem jezdil do semináře skoro každý týden, mě otec Pagliarani přijímal královsky.

Slovo na závěr generální kapituly FSSPX

Na závěr své generální kapituly připomíná Kněžské bratrstvo sv. Pia X. význam a aktuálnost prohlášení svého zakladatele arcibiskupa Marcela Lefebvra z 21. listopadu 1974. Po více než 50 letech „sebeničení Církve“ se toto prohlášení jeví i nadále jako naprosto správné. Proto se s ním Kněžské bratrstvo sv. Pia X. v celém rozsahu ztotožňuje. „Celým srdcem a celou duší lneme ke katolickému Římu, strážci katolické víry a všech tradic nutných k zachování této víry, k Věčnému Římu, učiteli moudrosti a pravdy. (...) Žádná hierarchická autorita, ani ta nejvyšší, nás nemůže donutit zřít se naší víry nebo zredukovat naši víru, jak byla po 19 století jasně formulována a hlásána učitelským úřadem Církve. (...) Proto trváme na všem, co Církev všech dob a před modernistickým vlivem koncilu věřila a uplatňovala ve víře a v mravech: v bohoslužbě, ve výuce katechismu, ve formaci kněží, v církevních institucích a ve všem, co bylo kodifikováno v knihách. Proto tedy čekáme na to, až pravé světlo tradice rozptýlí temnotu, která zastíňuje oblohu Věčného Říma.“

Kněžské bratrstvo sv. Pia X. nadále sleduje svůj hlavní cíl, totiž kněžství, jak je chtěl náš Pán Ježíš Kristus. Je neustále zaměřeno na svatou mešní oběť, která je důvodem existence tohoto kněžství. Přitom se inspiruje myšlenkami svého patrona, sv. Pia X.: „Důrazně připomínáme, že uprostřed lidské společnosti a s Boží pomocí nechceme být ničím jiným a nebudeme ničím jiným než služebníkem Božím, který Nás vybavil svou autoritou. Jeho zájmy jsou našimi zájmy. To je naše neotřesitelná zásada: své síly a svůj život postavit do služby těmto zájmům. Proto ptá-li se nás někdo na heslo, které vyjadřuje celou podstatu Naší duše, nemůžeme nikdy uvést jiné než toto: Vše obnovit v Kristu.“ (Encyklika *E supremi apostolatus* ze 4. října 1903.)

Zatímco Kněžské bratrstvo sv. Pia X. čerpá z téže víry a z téže naděje, které byly tomuto svatému papeži vlastní, požaduje svým kázáním a svými díly pro našeho Pána Ježíše Krista plnost panství nade všemi lidmi a nade všemi národy, aby tak jeho práva a autorita byly s úctou uznány ode všech. Proto pokračuje ve svém působení pro vítězství Krista Krále a zve všechny duše dobré vůle, aby se k tomuto strhujícímu nadpřirozenému úsilí připojily. Sedmiboletné a Neposkvrněné Srdce Panny Marie, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme.

Ecône, 21. července 2018

Kázání P. Tomáše Stritzka FSSPX o Cyrilometodějské pouti 5. července 2018

Ve Jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Draží spolubratři v Kristu, draží věřící, svatě bratry soluňské Cyrila a Metoděje uctíváme jako slovanské apoštoly, spolu se sv. Prokopem také jako strážce slovanského dědictví a naše patrony a ochránce. V této souvislosti je proto legitimní se ptát, co je tím slovanským dědictvím – dědictvím v pozitivním slova smyslu – a co by bylo lépe nedědit.

Základem slovanského dědictví je přijetí křesťanství s hlubokou úctou k Matce Boží, Panně Marii. Již svatí Cyril a Metoděj zakládali mariánské svatyně a putovali na různá poutní místa k Matce Boží. Na Moravě dodnes hovoříme o poutních místech s cyrilometodějskou tradicí – z těch velkých o Sv. Hostýně a Žarošicích.

Dalším základním kamenem tohoto slovanského dědictví je jednota se Svatým stolcem, jednota v Církvi katolické, v níž svatí bratři celou svou misii konali a v níž pro ni hledali a dosáhli požehnání. Tato byla posílena i úctou k nástupci svatého Petra sv. Klimentovi, jehož ostatky přinesli svatí bratři do Říma a jemuž zasvětili na Moravě i v Čechách celou řadu kostelů – po zasvěcení mariánském je to v době cyrilometodějské druhé nejčastější zasvěcení.

Třetím základním kamenem slovanského dědictví je vysoká kulturní úroveň, s níž bylo hlásání evangelia vždy skloubeno – už na počátku vznikl překlad Písma svatého, který umožnil i slovanskou liturgii a další rozvoj literatury. Slovanské písmo umožnilo vznik širokého slovanského písemnictví, ovlivňujícího pronikání poznání katolické víry do širokých vrstev národa. Toto dědictví zůstalo hluboce zakořeněno, později napsal např. kardinál Piccolomini v *Historii české*, že Písmo svaté znají i české selky.

Toto pravé slovanské dědictví je tedy postaveno na tradici cyrilometodějské, ale přišli nepraví proroci, lidé, pro něž je moc, bohatství a sláva tohoto světa důležitější než věrnost Kristu a odkazu slovanských apoštolů. Tak jsou národy slovanského východu, které do značné části až do novověku pociťovaly sounáležitost s Petrovými nástupci a katolickou Církví, odtrženy od jednoty katolické Církve, kterou svatí bratři Cyril a Metoděj tak věrně

upevňovali. V nové době pak je stavěna jednota slovanství nad jednotu víry, vzniká panslavismus, který je jakousi slovanskou obdobou barbarského velkoněmectví. A jak velkoněmectví rozvrací obnovu německých zemí v Kristu a vytváří v nadkonfesní deklarované jednotě německého ducha ideový základ jak pro nacionální socialismus, tak i pro soudobý ekumenismus, tak tento nacionalistický panslavismus vytlačuje obnovu slovanské vzájemnosti na kořenech cyrilometodějských – na křesťanských hodnotách, mariánské úctě, jednotě se Svatým stolcem a na vzájemném sdílení pokladu slovanské kultury, jak o ni usiloval i náš milovaný arcibiskup Antonín Cyril Stojan – a nahrazuje ji jakýmsi všeslovanským šovinismem.

Láska k svému národu a k národům majícím společné kořeny je dobrá, pokud vyrůstá z pravých ideálů vzájemnosti, pomoci a uchování společného dědictví – ty musí být postaveny na úctě ke Kristu, k Panně Marii, na křesťanské lásce a ctnosti. Ty nás pak vedou ke vzájemnosti se všemi ostatními křesťanskými národy a se všemi lidmi dobré vůle.

Ty nás vedou ale také k odhodlané obraně proti těm, kteří na nás a slovanský svět nespravedlivě útočí a kteří se na něm snaží obohatit a chtějí ho zničit. Na tento úmysl jsme se i dnes modlili na úvod modlitbu, která pochází z doby velkomoravské, která je opět obzvláště aktuální.

To vše je slovanské dědictví – dědictví našich otců ve víře, sv. Cyrila a Metoděje –, to nám zachovej, Pane.

Amen.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus!

Velkomoravská modlitba za vlast

Na království naše, Pane, milosrdenstvím svým pohlédni a nevydávej našeho cizím a neobrat' nás v plen národům pohanským; pro Krista, Pána našeho, jenž kraluje s Otcem a s Duchem Svatým po všechny věky věkův. Amen.

Korespondence mezi kardinálem Ottavianim a arcibiskupem Lefebvrem (1966)

I.

24. července 1966 zaslal kardinál Alfredo Ottaviani, sekretář Kongregace pro nauku víry, předsedům biskupských konferencí a generálním představeným řádů a kongregací následující dopis:

Posvátná kongregace pro nauku víry

Okružní list předsedům biskupských konferencí¹ k některým prohlášením a omylům ve vztahu k interpretaci závěrů Druhého vatikánského koncilu²

Jelikož Druhý vatikánský koncil, jenž byl nedávno doveden ke šťastnému zakončení, zveřejnil nanejvýš moudré dokumenty s obsahem týkajícím se učitelského úřadu a disciplíny, a to k účinné podpoře života Církve, je veškerý Boží lid vázán přísnou povinností zasadit se všemi silami o uvedení do života všeho toho, co bylo pod vlivem Ducha Svatého zmíněným všeobecným shromážděním biskupů za předsednictví papeže slavnostně navrženo a rozhodnuto.

Hierarchie má právo a povinnost bdít nad hnutím obnovy, které zahájil koncil, vést je a urychlovat, aby koncilní dokumenty a dekrety mohly být správně vyloženy a naprosto věrně jejich obsahu a duchu provedeny. Obhajoba tohoto učení totiž náleží biskupům, kteří – s Petrem v čele – mají za úkol učit, k čemuž jsou vybaveni plnou mocí. Je chvályhodné, že mnoho biskupů již začalo přiměřeně objasňovat učení koncilu.

Přesto musíme s politováním přiznat, že z různých stran dorazily alarmující zprávy o zlořádech, které se odvolávají na interpretaci nauky koncilu, jakož i o pozoruhodných a smělejších názorech, které v nemalé míře zmátly duše mnoha věřících. Studie a snahy mající za cíl hlubší pochopení pravdy a upřímné

¹ AAS 58 (1966), 659–661.

² Při zveřejnění latinského textu tohoto dopisu připojila *Acta Apostolicae Sedis* (58 [1966], 659) tuto poznámku: „Byli jsme zmocněni ke zveřejnění uvedeného dopisu, abychom uvedli ve známost jeho autentický obsah, neboť ačkoliv by tento dopis vzhledem ke své povaze vyžadoval největší diskrétnost, některé deníky z něho neváhaly zveřejnit výňatky, aniž by přitom respektovaly specifickou povahu tohoto dokumentu. Tímto způsobem vyvstaly pochybnosti ohledně obsahu dopisu a rovněž ohledně účelu, který jím Svatý stolec sledoval.“

rozlišování mezi tím, co je předmětem víry, a tím, o čem lze diskutovat, jsou chvályhodné. Z dokumentů zkoumaných touto posvátnou kongregací však vyplývá nemálo tvrzení, která daleko přesahují hranice hypotéz nebo prostých názorů, a zdá se, že se v určité míře dotýkají samotných dogmat a základů víry. Příkladem budiž poukázáno na některé tyto názory a omyly, které jsou nám známy ze zpráv kompetentních osob a zveřejněných spisů.

1. Na prvním místě je třeba konstatovat ve vztahu k posvátnému zjevení, že někteří, když se odvolávají na Písmo svaté, úmyslně opomíjejí tradici, poté však ohraničují rozsah a moc inspirace a neomylnost Bible a navíc jim chybí správné chápání hodnoty historických textů.

2. Ohledně věrouky se tvrdí, že dogmatické formule jsou natolik podrobeny historickému vývoji, že i jejich objektivní význam podléhá změně.

3. Řádný učitelský úřad Církve, zejména římského papeže, je někdy hrubě opomíjen a umenšován, dokonce už téměř vykázán do oblasti nezávazných názorů.

4. Někteří neuznávají absolutní, danou a neměnnou objektivní pravdu a místo toho vše podřizují jistému relativismu, a to pod záminkou, že každá pravda se nutně řídí vývojovým rytmem vědomí a dějin.

5. Dokonce klanění hodná Osoba našeho Pána Ježíše Krista se zpochybňuje: Při rozboru christologické nauky o přirozenosti a osobě se používají pojmy, které jsou jen obtížně sluchitelné s dogmatickými definicemi. Jedná se o jistý christologický humanismus, jenž redukuje Krista na jsoucnost pouhého člověka, který teprve postupně dosáhl vědomí svého Božího synovství. Že byl počat z panny, konal zázraky a vstal z mrtvých, se připouští pouze slovně, ve skutečnosti se to však redukuje na čistě přirozený řád.

6. Podobně se ignorují i některé prvky teologie svátostí nebo se jim, především co se týká Eucharistie, nepřikládá požadovaný význam. Někteří hovoří o skutečné přítomnosti Kristově pod způsoby chleba a vína řečí přehnaného symbolismu – jako kdyby chléb a víno nebyly proměněny v Tělo a Krev našeho Pána Ježíše Krista silou transsubstanciacie, ale byl jim jednoduše připsán jiný význam. Jiní zase zdůrazňují ve vztahu ke mši svaté až příliš pojem hostiny (*agapé*), přičemž opomíjejí pojem oběti.

7. Někteří by chtěli prohlásit svátost pokání za prostředek smíření s Církví a zapomínají dostatečně zohlednit pojetí smíření s Bohem, jenž byl uražen. Dokonce tvrdí, že osobní vyznání hříchů při slavení této svátosti není vůbec nutné, a poukazují jedině na sociální funkci smíření s Církví.

8. Nechybí ani takoví, kteří nechtějí náležitě zohledňovat nauku Tridentského koncilu o dědičném hříchu nebo ji vysvětlují způsobem, jímž se skutečnost Adamova prvotního hříchu a přenášení jeho hříchu přinejmenším zatemňuje.

9. Také v oblasti morální teologie se vyskytuje mnoho omylů. Nemálo je totiž těch, kteří se odvažují odmítat objektivní kritérium mravnosti; jiní zase neuznávají přirozené právo a místo toho se dovolávají oprávněnosti takzvané *situační etiky*. Rovněž stran mravnosti v oblasti sexuality a manželství se šíří stále více zhoubných názorů.

10. K dosud řečenému musíme ještě připojit několik slov o ekumenismu: Apoštolský stolec vítá to, že někteří se chápou iniciativ, jež jsou zcela v duchu koncilního dekretu o ekumenismu, kteréžto chtějí podporovat lásku k odloučeným bratřím a přivést je opět k jednotě Církve. Na co je však třeba si postěžovat, je to, že někteří vykládají tento koncilní dekret svévolně a chtějí rozvíjet ekumenu ve stylu, který uráží pravdu o jednotě víry a Církve a podporuje nebezpečný irénismus a lhostejnost, jež jsou duchu koncilu zcela cizí.

Tyto nebezpečné omyly, vyskytující se na různých místech, byly shrnuty v tomto dopisu proto, aby se každý z vás, podle svého úkolu a svého úřadu, vynasnažil je vyhladit či jim předcházet.

Toto posvátné dikasterium nálehavě prosí ordináře, kteří se sdružují v biskupských konferencích, aby se zabývali tímto tématem a Svatému stolci ještě před letošními Vánoce v této věci náležitým způsobem podali zprávu. Ordináři a všichni ti, jimž ordináři tento list ukážou, jsou vázáni jej držet v přísné tajnosti, protože jeho zveřejnění není ze zjevných důvodů opatrnosti radno.

Řím, 24. července 1966.

A. Card. Ottaviani

II.

20. prosince téhož roku zaslal svou odpověď arcibiskup Marcel Lefebvre, tehdy generální představený Kongregace Otců Svatého Ducha.

Odpověď kardinálu Ottavianimu

Řím, 20. prosince 1966

Nejdůstojnější Eminence,

Váš dopis z 24. července, týkající se zpochybňování určitých pravd víry, byl naším sekretariátem zprostředkován všem našim vyšším představeným.

Obdrželi jsme jen málo odpovědí. Ty, které jsme obdrželi z Afriky, nepopírají, že v této době ovládá duše veliký zmatek. I když se zdá, že tyto pravdy víry

nejsou ani zpochybňovány, přesto jsme v praxi svědky úpadku horlivosti a pravidelnosti v přijímání svátostí, zejména svátosti pokání. Zjišťujeme výrazně zmenšenou úctu k nejsvětější Eucharistii, obzvláště u kněží, a snížení počtu kněžských povolání ve francouzsky mluvících misiích. Anglicky a portugalsky mluvící misie jsou novým duchem méně zasaženy, přece však již tamní časopisy a noviny šíří ty nejpokrokovější teorie.

Důvod malého počtu odpovědí, které jsme obdrželi, spočívá, jak se zdá, v tom, že tyto omyly, které se všude objevují v nejasné podobě, je obtížné přesně pojmut. Zlo vězí především v literatuře, která vnáší do duší zmatek nejasnými a dvojnásobnými výklady, za nimiž však člověk odhaluje nové náboženství.

Považuji za svou povinnost Vám zcela jasně předložit to, co vyplývá z mých rozhovorů s četnými biskupy, kněžími i laiky z Evropy a Afriky a rovněž z mých přednášek a zveřejněných textů v anglicky a francouzsky mluvících zemích.

Rád bych se držel pořadí pravd uvedených ve Vašem listě; avšak odvažuji se říci, že se mi současné zlo zdá být mnohem závažnější než jen popírání či zpochybňování nějaké jednotlivé pravdy naší víry. Toto zlo se v nynější době projevuje krajním zmatením myšlenek, rozkladem církevních institucí, řeholních společenství, seminářů, katolických škol, zkrátka všeho, co bylo stálou oporou Církve. Toto zlo však není ničím jiným než jen logickým pokračováním herezí a omylů, které podvracejí Církev posledních několik století, zvláště od doby liberalismu minulého století, který se snažil za každou cenu smířit Církev s myšlenkami, jež vedly k Francouzské revoluci.

Církev postupovala do té míry úspěšně, v jaké těmto ideám, které jsou v rozporu se zdravou filosofií a teologií, čelila; naproti tomu každý kompromis s těmito podvratnými ideami měl za následek přizpůsobení Církve obecnému právu a tím i nebezpečí, že se stane otrokyní občanské společnosti.

Ostatně papežové pokaždé, když byly pro skupiny katolíků tyto mýty přitažlivé, je volali k pořádku, poučovali, a když to bylo nezbytné, i odsuzovali. Katolický liberalismus byl odsouzen Piem IX., modernismus Lvem XIII., sionismus sv. Piem X., komunismus Piem XI. a neomodernismus Piem XII.

Díky této úžasné bdělosti se Církev upevňovala a rozvíjela. Byla tu velmi početná obrácení pohanů a protestantů. Hereze utrpěly naprostou porážku a státy byly ochotny k zákonodárství více odpovídajícímu katolickému učení.

Přesto se podařilo skupinám řeholních osob, které byly prodchnuty těmito nesprávnými myšlenkami, je díky jisté shovívavosti biskupů a trpění ze strany jistých římských centrálních úřadů rozšířit v Katolické akci a v seminářích.

V této situaci se tedy ocitl koncil, když se prostřednictvím přípravných komisí chystal k hlásání pravdy tváří v tvář těmto bludům, aby je na dlouhou dobu

vypudil ze středu Církve. Byl by to býval konec protestantismu a pro Církev začátek nové, plodné éry.

Tato příprava však byla ohavným způsobem zavržena, aby se uvolnil prostor pro nejhorší tragédii, jaká kdy Církev postihla. Byli jsme svědky zasnoubení Církve s liberálními idejemi. Popírali bychom zjevnou skutečnost a zavírali oči, kdybychom nechtěli odvážně uznat, že koncil dal těm, kteří se hlásí právě k vyjmenovaným, papeži odsouzeným omylům a směrům, možnost právem se domnívat, že jejich nauky budou v budoucnu uznány.

Přestože se koncil připravoval na to, aby byl zářivým oblakem v dnešním světě, což by bylo možné, kdyby se bývaly použily texty vypracované před koncilem, v nichž bylo ve vztahu k moderním problémům obsaženo slavnostní, na zaručeném učení spočívající vyznání, můžeme a musíme bohužel konstatovat:

Tam, kde koncil zavedl novoty, téměř všude otrásl jistotou pravd, které podle nauky autentického učitelského úřadu s konečnou platností náleží k pokladu tradice.

Ať již se jedná o rozsah pravomoci biskupů, oba zdroje zjevení, inspiraci Písma svatého, nezbytnost milosti k ospravedlnění, nezbytnost katolického křtu, život milosti u heretiků, schismaticů a pohanů, cíle manželství, náboženskou svobodu, poslední věci atd., tradiční nauka byla v těchto základních bodech jasná a ve stejném smyslu se vyučovala na všech katolických univerzitách. Ale od nynějška umožňuje mnoho koncilních textů, jež se těmito pravdami zabývají, je uvádět v pochybnost.

Došlo k velmi rychlému vyvození důsledků a jejich uplatnění v životě Církve:

- Pochybnosti o nezbytnosti Církve a svátostí vedly k vyhasnutí kněžských povolání.
- Pochybnosti o nezbytnosti a povaze „obrácení“ každé duše vedly k vyhasnutí řeholních povolání, ke zhroucení tradiční spirituality v noviciátech a činí misie zbytečnými.
- Pochybnosti o oprávněnosti autority a nutnosti poslušnosti, vyvolané přehnaným zdůrazňováním lidské důstojnosti, autonomie svědomí a svobody, otřásají každým společenstvím, počínaje Církví vůbec až k řeholním společenstvím, diecézím, občanské společnosti a rodině. Přirozeným důsledkem této pýchy jsou všechny žádosti očí a těla. Je možná jedním z nejstrašnějších zjištění naší doby, když vidíme, k jakému morálnímu úpadku dospěla většina zveřejňovaných katolických textů. Bez nejmenší zdrženlivosti se v nich hovoří o sexualitě, omezování porodnosti prostředky všeho druhu, legitimitě rozluky manželství, o smíšené výchově, flirtování a plesech jako nutných prostředcích katolické výchovy, o celibátu kněží atd.

- Pochybnosti o nezbytnosti milosti k záchraně duší vyvolávají znevažování křtu, nyní překládaném na pozdější termín, a upouštění od svátosti pokání. Přitom se ostatně jedná především o myšlenkové postoje kněží, a nikoliv věřících. Stejně tak je tomu se skutečnou přítomností: jsou to kněží, kteří jednají, jako kdyby v ni již nevěřili, přičemž skrývají Nejsvětější Svátost, ruší všechny projevy úcty k ní a všechny obřady k její cti.
- Pochybnosti o nezbytnosti Církve jakožto jediného zdroje spásy a katolické Církve jakožto jediného pravého náboženství ničí autoritu církevního učitelského úřadu. Tyto pochybnosti pocházejí přímo z prohlášení o ekumenismu a o náboženské svobodě. Řím již ve skutečnosti není jedinou a nezbytnou „Magistra veritatis“ [Učitelkou pravdy].

Člověk tedy musí, jsa donucen fakty, dospět k závěru, že koncil nepochopitelným způsobem podpořil šíření liberálních omylů. Víra, morálka, církevní kázeň jsou otřeseny v základech, jak to předpovídali všichni papežové. Ničení Církve postupuje obrovskými kroky kupředu. Papež se učinil bezmocným přiznáním nepřipustně přemrštěné autority biskupským konferencím. Kolik bolestných příkladů o tom svědčí za jeden jediný rok! A přece pouze Petrův nástupce, a jen on sám, může zachránit církev.

Kéž by se Svätý otec obklopil mocnými obránci víry, kéž by takové jmenoval do důležitých diecézí! Kéž by důležitými dokumenty hlásal pravdu a pronásledoval blud beze strachu z toho, že se setká s odporem, beze strachu ze schismat, beze strachu z revize pastoračních opatření koncilu.

Kéž by jen Svätý otec povzbudil biskupy k tomu, aby každý za sebe obnovil víru a mravy, každý ve své diecézi, jak se sluší na každého dobrého pastýře; kéž by podpořil statečné biskupy, podnítl je k tomu, aby zreformovali své semináře a v nich obnovili studium podle sv. Tomáše; kéž by povzbudil generální představené k tomu, aby zachovali v noviciátech a řeholních domech základní principy každé křesťanské askeze, zejména poslušnosti; kéž by povzbudil k rozvoji katolických škol, k tisku založenému na zdravé nauce a ke katolickým sdružením; kéž by konečně pokáral šířitele omylů a umlčel je. Středeční promluvy nemohou nahradit encykliky, pastýřské listy a dopisy biskupům.

Bezpochyby je ode mne velmi směle vyjadřovat se takovým způsobem. Ale sepisují tyto řádky z horoucí lásky, z lásky k Boží cti, k našemu Pánu Ježíši Kristu, k blahoslavené Panně Marii, k jeho Církvi, k nástupci sv. Petra, biskupu římskému a náměstku Ježíše Krista.

Kéž Duch Svätý, jemuž je zasvěcena naše kongregace, přispěje na pomoc pastýři veškeré Církve.

Kéž Vaše Eminence co nejlaskavěji přijme ujištění o mé nejuctivější oddanosti v našem Pánu.

+ Marcel Lefebvre
titulární arcibiskup ze Synnady ve Frýgii
generální představený Kongregace Ducha Svätého

Kázání P. Tomáše Stritzka FSSPX o Svatoprokopské pouti 25. srpna 2018

Ve Jménu Otce i Syna i Ducha Svätého. Amen.

Drazí spolubratři v Kristu, drazí věřící, pokud zde na Sázavě pohlédneme k Sázavskému klášteru, tak si můžeme uvědomit, že na jeho dějinách vidíme to, co zpíváme ve Svatoprokopské písni: „V tom boji odvěkém, o víru, řeč i zem.“ V tomto boji přicházelo mnoho nepřátel a také mnoho synů vlasti nevěrných a těch, kteří více než svoji víru a vlast hledali zjiště sami sebe.

Již brzy po smrti sv. Prokopa byli slovanští mniši vyhnáni a ani po jejich návratu jim nebylo dáno dlouho setrvat, ovšem důvodem byla i jejich nesvornost a spory mnichů s opatem.

Sázavský klášter se stal klášterem latinské liturgie, ale přesto pečoval o památku a úctu sv. Prokopa, mocného přímluvce a jednoho z nebeských ochránců Českých zemí. Velkým dobrodincem kláštera a ctitelem sv. Prokopa byl císař a král Karel IV. Ten také nechal zahájit stavbu velkého kostela, jehož torzo stojí dosud. Brzy po jeho smrti místo pokračování výstavby padl klášter v plen našim loupežným a heretickým krajanům – husitům. I s nimi bylo nutno bojovat o záchranu vlasti, což ve svých důsledcích posílilo moc cizinců u nás.

Ani po návratu řeholníků však klášter nedošel původní slávy a v šestnáctém století upadal i řeholní život. V té době dal také císař Rudolf II. na popud své manželky přenést ostatky sv. Prokopa do Prahy – dnes víme, že to nebyly ostatky pravé a že sv. Prokop, který si přál být pochován na Sázavě, sebou nenechal manipulovat císařem, a to ještě proto, aby se zviditelnila jeho manželka. Sv. Prokop tedy dosud spočívá na Sázavě, i když nevíme přesně, kde.

V době barokní prošel klášter obnovou a čeští řeholníci opět pečovali o Prokopův duchovní odkaz. Ale přišla další rána a útok na katolickou víru,

českou řeč i zem, která měla být definitivně poněmčena. Josef II., snad největší škůdce víry a národa, odkojený zednářskými idejemi svého otce Františka Štěpána Lotrinského, začal rušit kláštery, především ty, které byly nositeli našeho národního dědictví – Velehrad, augustiniánský klášter sv. Václava v Praze, padla i Sázava. Bylo dehonestováno rovněž sídlo českých králů Pražský hrad a obdobně dopadlo i mnoho dalších památných míst. Kláštery s germanizačním programem naopak zůstaly zachovány a Církev měla být proměněna po protestantském či galikánském vzoru na služku státu k ovládnutí poddaných. To byl základ tzv. austrokatolicismu, který vzal definitivně za své až po jmenování nových hierarchů, především arcibiskupů Kordače a Stojana. Za první republiky byl boj o suverenitu a postavení Církve završen Svatojánským milénium, zapomínáno však nebylo ani na sv. Prokopa a Sázavu. Snahu o dostavbu kostela a obnovu kláštera však přerušila německá okupace a zatím definitivně ukončil komunistický režim.

Sázava však dosud stojí a čeká na svoji budoucnost, stojí, zatímco padaly trůny i diktatury, které usilovaly o její zhoubu. Věž kláštera, svědek starobylé úcty a nedokončeného oslavení, se vypíná k nebesům jako prosba za nás, ale i jako varovný maják pro náš ateismus, herezemi a mravním rozvrácením decimovaný národ, vlast olupovanou nevhodnými správci a zrádci, schopnými ji za mrzký peníz vydávat v plen cizincům.

Pod klášterem spočívají někde ve skrytu ostatky mocného světce, zobrazeného na zázračném obraze v sázavském chrámu, který se za nás přimlouvá a vyprošuje nám ochranu a obnovu. Ale na prvním místě pro sv. Prokopa stála již zde na zemi obnova mravní, obnova víry, věrnost a skromnost ve službě. Pro ty, kteří se však vzpírali, byl přísný karatel. To vysvětluje, proč z nebes tolikrát dopustil zkázu kláštera a proč těm, kteří přišli v pokoře sloužit a klášter obnovit, požehnal. Takto se přimlouvá sv. Prokop jistě i za nás a za naši vlast. Prosme ho tedy za pomoc při práci na obnově katolické víry, prosme ho o pomoc při zachování a šíření křesťanských mravů. Prosme ho, aby vzbudil svojí přimluvou co nejvíce dělníků na vinici Páně v naší vlasti, prosme ho, aby nám dal milost a sílu k posvěcování života tak, aby se sv. Prokop v nebeském království za své krajany nemusel stydět před tvářmi Hospodínovou.

Amen.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus!

POŘAD BOHOSLUŽEB NA ŘÍJEN – LISTOPAD

Růženec a možnost svatě zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 26

14. 10. a 11. 11. – 17.30 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Ostatní neděle – 10.00 – Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Každé úterý – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
5. 10. – 18.00 – 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
6. 10. – 8.00 – 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
1. 11. – 18.00 – Svátek Všech svatých
2. 11. – 8.00 a 8.30 – Recitované requiem
– 18.00 – Chorální requiem
3. 11. – 8.00 – Recitované requiem za všechny členy FSSPX
21. 11. – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem (ráno Mše sv. odpadá)
Ostatní dny – 8.00 – Mše sv.
20. 11. Mše sv. není

Růžencová slavnost

Kaple Královny posvátného růžence – od 6. do 7. října
15.00 hod. přednáška – 17.30 nešpory a výstav Nejsvětější Svátosti –
celonoční adorace – 9.00 růženec – 10.00 Mše sv., závěrečné požehnání
a růžencová oběť – od 14.00 růžencová veselice

PRAHA

Praha - Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2. 11. – 17.30 – Chorální requiem

PSTRUŽÍ (u Frýdlantu nad Ostravicí)

Dům sv. Prokopa, dříve U Žáčků, č. p. 107

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

BORŠOV NAD VLTAVOU

Dům Msgr. Marcela Lefebvra, Farní 50

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

UHERSKÝ BROD

Hřbitovní kaple, Starý hřbitov

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
2. 11. – 17.30 – Chorální requiem

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
Sobota před první nedělí – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
6. 10. – 8.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
7. 10. Mše sv. není
2. 11. – 17.30 – Chorální requiem

JABLONEC NAD NISOU

Eurocentrum - malý sál, Jiráskova 7

2. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální

VELKÉ MEZIŘÍČÍ

Kaple Krista Krále

18. 10. a 15. 11. – 17.30 – Mše sv.
28. 10. – 17.30 – Krista Krále – Mše sv.

Odpustky pro zemřelé

Odpustkový řád se nachází v knize *Římský misál na neděle a významné liturgické dny a svátost pokání* na straně 327.

Telefon na priorát: 548 210 160

Dárcovské konto:

Název účtu: **Kněžské bratrstvo svatého Pia X.**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **2801456074**

Kód banky: **2010**

Na požádání můžeme dodat potvrzení o peněžním daru pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X. Za všechny příspěvky na naši činnost děkujeme a Pán Bůh zaplatí.